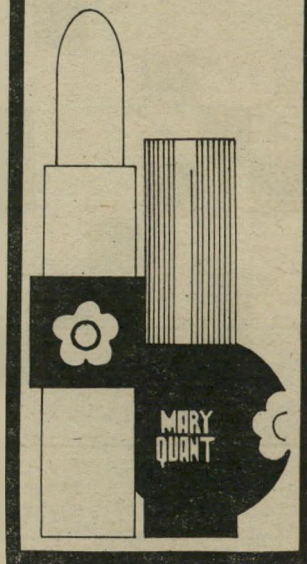

מראה חדש לשפתייך ולצפורנייך

Advertisement for 'Gibbat' (גיבת) perfume. It features a black and white illustration of a man and a woman in a romantic embrace. The text includes 'הצבעה האחרונה של האופנה אפודה צבעונית מ-אקורילן לנערים ונערות' and the 'ibique' logo with 'ACRILAN Monsanto'.

דמגוגיה

שפלה

"העולם הזה" 1788, דמגוג ושמו דוש, דן בן-אמוץ על הקארי טוריסט דוש.

הקריקטורה שלי שהביא דן בן-אמוץ פירושה הנכון (גם לפי דבריו): "ניסיון יתן לנו פאנטומים, אם נסכים לוותר, או הפקיר בידיו את בטחונה של המדינה". התוספת שכאילו "דוש אומר שניכר סוף רוצה באבדנה של ישראל... ארה"ב מבקשת לכלותנו ולהשמידנו" אין לה אחיזה בשום פרט תוכני או צורתי שבי ציור. אכן זו הנחה מסולפת שמהווה דוגמא נאה לדמגוגיה שפלה. (ביטויים מכריערים למדי שהושאלו מכתבת).

אגב, גילוי משעשע (או עצוב?) וטייפוסטי להשקפתו "השמאלניות": התייחסות חשדנית ואף עויינת לארה"ב, למדינה ניוונה ולמעשה בכל המישורים. רק בנר שא אחד ויחיד צודקת אמריקה וראויה לאמון ולתמיכה גלובלית: ביחסה הנוקשה וחסר ההבנה לגבי צורכיה הבטחוניים של ישראל.

קריאה גרדוש (דוש), תל-אביב

השריפה

והמסעדה

כתבתה על השריפה במערכת נכתב כי החיילים הועיקו מכביאש מהטלפון שבי

דחבש

מסעדה שלי, שם ישנו עובדי המסעדה. פרט זה איננו נכון. במסעדה לא ישן אף פעם אף אחד. הפועלים עסקו באורחה שעת לילה מאוחרת, בעבודות נקיון. צבי דחבש, תל-אביב

הונאת

הבריות

"העולם הזה" 1782, הנדון: אליל הגנרלים" על אלופי המילואים.

במאמרו על נושא האלופים (בי-מיל) המפרסמים דברים כאשר אין להם מה לומר, אך מסתירים תחת החתימה אלוף (מיל). כתב אבנרי גם נגד התור שפרופסורים מחוויים דיעות כבוגרי סמכה בתחומים שאינם תחום התמחותם האקדמי.

בנושא הגיל, הריני מסכים עם אבנרי בהחלט. רק הונאת הבריות היא כאשר פרופסורים מחוויים דיעות (על פוליטיקה, למשל) כאשר דיווח אבנרי על כי דווקא כתב בהבלטה כי אל הוועד הציבורי ש'הוקם למען נישואים אזרחיים. הצטרפו פרופסורים...

אכן, זהו אפקט תעמולתי. אבל לדעתו של אבנרי ולדעתי זהו אפקט דמגוגי ופסול. אם כן, מדוע הוא השתמש בו?

דבי ליכנה, רמת-גן

תיאטרון

אם ישנו מישור החושב שהחיים אינם מייאשים דיים, הוא מוזמן לבקר ב"משיח" חק החלומות של סטרינדברג. בהבניה ויקבל אישור לכך ש"מנת חלקו של הר אדם היא צער", ובכלל, "לא קל להיות אדם". כל זה במיסגרת ביקורה של בתי אלים עלי אדמות, בת-אינדרה העוברת על-פני מיגוון עצום של דמויות אנושיות ומגלה בהן רק צער, כאב והוסרייכולת מוחלט להיות מאושרים, כי הרי האושר טומן בחובו את זרעי הצער הראשונים. מחזה זה, כאילו ממצה את הזעם הרור מגטי על חיי האדם, בתוספת שביבי פי-לוסופיה נוסח שופנהאואר, ועם הרבה מן הצרות הפרטיות של סטרינדברג עצמו (כל בעיות הנישואין במחזה היו מנת חלקי קו האישית). אלא שבתקופה צינית כשר לנו, כשכל אדם שופנהאואר, ועם הרבה מתבונן בחשד במי שמעיז להיות לא מתוחכם, קשה לדעת באיזו מידה יכול עוד סטרינדברג לשכנע.

חוקי מזה, אם כדבריו, "לשון האדם היא התלונה", הרי מדרך הטבע שגם הר מבקרים, שהם בני-אדם, יתלוננו. למשל, על-כך שחלק ניכר מן המחזה אינו מגיע כלל לאונוי הקהל, בגלל אקוסטיקה לקויה או בגלל היגיו לקוי, ובל-ספק, בגלל מערכת רמקולים פגומה, המסרסת לגמרי את הפרולוג וממשיכה לזמזם ול-פצפץ לכל אורך ההצגה; על המוסיקה ש-ברקע, סימפוניית של בטהובן, ואלס של שטראוס, שיר לכת מאאידה, כולם דברים יפים כשלעצמם, אבל נוטים למשוך את תשומת הלב מן הנעשה על הבימה; או על מישחק בלתי מהוקצע של רוב המשתתפים (יוצאים מן הכלל רק ישראל בקר ונחום בוכמן). מישחק הנע בין הישתכרות גימנויסטית לדיקלום ממולמל, לעומת זאת, אפשר להתפעל מן הבימוי האסתטי להפליא של סנדרו מאלמקוויסט, שעל אף אישיותו הסקנדינבית המפוצצת הוא מקסים בכל פעם את העין. בעיקר משום שהבמאי עצמו צייר ובנה את התיאטרון, ותפאורה כזאת לא ראה התיאטרון הישראלי כבר שנים רבות.

כל מי שחשב עד היום כי השחקן הוא האיש החשוב בתיאטרון, שכח לקחת ב-חשבון את נוכחותו של הבמאי מייק אלי פרדס, (איש התיאטרון של העולם הזה לתשל"ב) כי אצל אלפרדס, שחקנים (וגם מחזה) אינם אלא כלי שרת להצגת תר-גיליו הווירטואוזיים השונים על הבימה, לכן, החמורים (התיאטרון העירוני,

בתיאטרון ופינקל "משיח החלומות" לא קל להיות אדם

חיפה), המבוסס על פלאוטוס הרומי, היא הצגה שבה הדמויות, הדיאלוגים או התור כן חשובים אך מעט. העיקר הוא ש-שחקנים צעירים, אשר בהודמניות קוד-מות לא התגלו כמכוששים למדי, מגלים כאן יכולת לוליינית לנתר זה מעל זה, להוציא קולות משונים, להתעסק ולהתי-

עוות כימעט כמו בקירקס, ולתקוע בתי דירות גבוהה למדי בדיחות גסות פחות או יותר, המכוונות כולן אל מתחת להגורה. משום כך, מחצית השעה הראשונה היא משעשעת למדי. אבל אחר כך, כשהעין מתרגלת לכל התעלולים, הקפיצות והני-תורים הבלתי-פוסקים, האווזן רוצה ל-התחיל לקלוט משהו מן הנאמר על הר בימה, והמה מנסה להבין את הטעם ש-בכל זה. מסתבר שהמלך הוא עירום. מעשיותיו של פלאוטוס על צעירים אויליים המאוהבים מעל לראשם, זקנים תאוותנים, זונות רודפות-בצע ומשרתים ערמוניים, שרתו את שקספיר או את

החמורים קשה להיות חמור

מוליאר בנאמנות רבה, משום שאלה הל-בישו על השלד הרומי משמעות אנושית. בתיאטרון העירוני הורידו מאותו שלד אפילו את מעט הבשר שהיה לו, והור-תירו רק בדיחות, המוצגות בצורה של תרגילי-מישחק במשך שעה וחצי.

וזה יותר מדי אפילו למי שלא יושב ב-סיעת פועלי-אגודת-ישראל בעיריית חיפה.

ספרים

כל עקריבית מאולף יודע כי מאז צמחו לו וולדות ונולדה לו מכונת ניגנוה סר-פית השבת שלו, כיום מנוחה. לאן נטי-ייל השבוע (הוצאת לוי אפשטיין) אי-ננו חלילה חס מדריך ל, איך להישאר בבית בלי להתאמץ, אבל, כנחמה פורי-תא, הוא בא להציל את הנהג המשפחתי הממוצע, שלא היה חניך בתנועת הצופים, ממנת הבז והלעג של האשה והילדים, כשהמסלול הנבחר על ידו הסתבר כי משעמם, הומה מפסקי-תנועה, ואולי אף כדרך ללא מוצא.

מחבר הספר, אורי דביר, שהוא מדריך בקורס מורי-דרך ומשוחח רדיופוני קבוע לענייני שבילים אתרים ועתיקות (להס-תכלות בלבד), יצא לעזרת הישראלייה-מטייל, הבור והנואש, במדריך זה שהוא יפה למבט, נוח לפיענוח ושימושי.

אפשר למצוא בו שפע הצעות לגיחות קצרות, מסלולים באזרכים שונים, הר-פתקות לכל סוגי מזג-אוויר, עצות לתת-נהגות מחוץ לבית, סימני דרך ומפות, הסברים היסטוריים עם קוצן של אנק-דוטות (שיזכו את הנהג בהתפעלותן של העלמות, ויגרמו לבנים להעריך את אביהם. היודע את הכל על כל מקום).

התמונות המלוות את הספר יעזרו ל-נהג לברר אם אכן הגיע למקום הנכון. הלשימות, לעומת זאת, יעזרו לאשתו ל-דעת איפה אפשר לקנות פרי בדרך, ולאן מוטב להכין סנדוויצ'ים מן הבית. ובכלל, אם מישור באמת רוצה להינפש לטייל במרחבי ישראל, גם לדאות וגם לחזור הביתה בלי התקפת-עצבים, כדאי לו.

ספר בישול יוצא מן הכלל להודמניות חגיגות ובעיקר לארוחות-הצות הוא: תכשילי קדירה (ניו-יורק - Meredithpress) (Caldron Cookery). אין זה אלא תירגום מילולי צולע ודל-ביטוי לאוסף נדיר של מירשמי שדים ו-אשפי מטבח-כשפים, שנערך בידי מארת-צ'לו פרוצ'י, שאם אינו רוח בן-אלמות ש-שבא ללגלג על עקרות-הבית הארציות המיסכנות הוא בוודאי שובב מאוד לגבי (המשך בעמוד 12)